

giver 100,000 Kr. (84,287) Indtægt aarlig og derfor ikke spiller den Rolle i Statens økonomiske Forhold som Saltvandsfiskeriet, men det kan neppe negtes, at de Forhindringer, der lægges veien for Fiskenes Vandring i Legetiden, og den hensynsløse Fangen af disse i denne maa virke ødelæggende, og det billiges derfor, at Fiskegaardes Oprettelse indskrænkes for Fremtiden saaledes, at der vanskelig bliver Tale om Oprettelse af mange, naar det skal være et aabent Nam, som foreslaaet, ligesom det er en Binding for dette Fiskeri, at de allerede bestaaende holdes aabne en bestemt Tid, hvilket ikke vil være til Skade for Cierne i sin Almindelighed, da Fiskemængden af flere kostbare Fiskearter og da navnlig Løgearter vil forøges betydelig, saaledes at der i den tilladte Tid vil fanges langt flere Fisk, end nu er Tilfældet, og man har derfor troet, at der kunde være Anslag til at gaa lidt videre ved at foreslaa, at disse Indretninger for Fiskenes Vandring holdes aabne ca. 12 Timer længere ugentlig, end af Regjeringen foreslaaet; derimod har man ikke troet at turde forbyde Garns Besættelse over et Bandlebs hele Brede, da denne Fiskemaade ikke er saa ødelæggende, og man vilde derved næsten ubeløst alt Fiskeri i saadanne Bandle, men har dog foreslaaet, at saadanne Garn ikke maa sættes i den Tid, Fiskegaardene holdes aabne.

Angaaende Fredning af Ferskvandsfisk og Tiden for denne er der imellem Mindretallet og Regjeringen ingen større principielle Uoverensstemmelse; og de foreslaaede Endringer ere flede mest af praktiske Hensyn, da nogle Fiskearter vanskelig undgaa at fanges, naar man fisker efter andre.

Da, som foran nævnt, Fiskeriet i de heromhandlede Bandle er privat Eiendomsret, maa det anses for mindre passende, at Indenrigsministeren som saadan kan gribe ind ved at foranledige Udkast udfærdiget til Regulativer, og uagtet det er ønskeligt, at saadanne komme tilstede, ville disse nok komme frem, naar man tilsteder ikke alene flere, men endog en enkelt af de Fiskeriberettigede at foranledige Udkast til saadanne. Vi have nogen Tvivl, om det er rigtigt, at et Lal af 20 skal kunne vedtage et saadant Regulativ, da det ofte kan hænde, at 20 Lodseiere ere et lille Mindretal af samme og tillige kun eie eller have Ret til Afbenyttelse af en Ubetydelighed af den til Fiskevandet tilhørende Grund; vel maa det indrømmes, at et Regulativ eller sammes Indhold ikke paa nogen Maade kan forulempe andre tilhørende Fiskeriberettigedes Interesser, da saavel efter Regjeringens som efter vort Forslag Lovens almindelige Regler og Forskrifter ikke derved kunne tilfidesættes; ligeledes maa vi indrømme, at det er berettiget og rigtigt at sætte en vis Præmie paa Bestrebelse og Interesser, der maatte gjøres for Udvikling af Ferskvandsfiskeriet, der paa flere

Steder ikke alene vil blive til Fordel for dette, men tillige for Fiskeriet i tilgrændsende Fjorde. Uagtet dette saa have vi dog ment, at der for at opnaa den ikke ubetydelige Begunstigelse, at de efter et saadant Regulativ eventuelt ansatte Opdynamænd i deres Bestillings Udøvelse faae samme Myndighed og nyde samme Beskyttelse som Politiets Betjente, bør forlanges, at et Flertal enes, og at dette har Ret til Afbenyttelse af Fiskeriet i mindst Halvdelen af paagjældende Fiskevand, og det er en Selvsølge, at jo flere der enes, desto større Betydning vil det have for paagjældende Ferskvandsfiskeri som for Fiskeriet i tilstødende Fjorde. At et Regulativ kan omfatte Bandle i en Afstand af 100 Favne fra Udløbet, er en saa naturlig Ordning, at denne vel neppe behøver videre Begrundelse, da Bandle i saadan Afstand, navnlig i Fjordene, har mere Karakteren af Fersk- end Saltvand, og iøvrigt er i Overensstemmelse med Bestemmelserne i Lovforslagets Kapitel 2, 3 og 4. Saavel som med de af Udvalget til disse stillede Endringsforslag. Vi anse det for meget beklageligt, om en saa helbig og vigtig Bestemmelse som den, der findes i Lovforslagets § 48 med de af os til denne stillede Endringer — maaste paa en uklær Opfattelse — skulde blive udstemt eller væsentlig forandret. At paabyde, at de Fiskeriberettigede, naar ikke alle ere enige, for at faae et Regulativ med offentligt Præg strax skal gaa til den kostbare Landvæsenkommission, fører utvivlsomt til, at neppe Nogen forsøger paa at faae et saadant Regulativ, da dette Fiskeris Udbytte ikke staar i et passende Forhold til de dermed forbundne Omkostninger og Uleilighed. Mindretallet har foreslaaet, at Fiskeretten for Fremtiden ikke adskilles fra den tilstødende Grundeieendomsret, fordi den første og den sidste Interesse ofte staar i Modstrid til hinanden, naar den ene eier Grunden og den Anden Fiskeretten, og derfor ofte kan være til Hindrer for Bandlebenes helbige Regulering og Bandlets Afledning og Afbenyttelse i Agerbrugets Interesse, og selv om der i Henhold til Loven af 28de Mai 1880 kan exproprieres Fiskeretten, vil det ved den Forbyrelse, som dette medfører, ofte vanskeliggjøre nyttige Foretagender, og det kan derfor ikke ses rettere, end at det er heldigt, at der ikke indføres flere af de forvandlede Forhold, end der allerede findes (Endringsforslag Nr. 56). Kommissionen havde foreslaaet nogle almindelige Regler for, hvad der skulde gjælde ved Sammenstød mellem Fiskeriet og andre Interesser i ferske Bandle. Regjeringen har udtalt, at saadanne helst maatte afgjøres ved Bandlebslovgivningen; da en saadan almindelig Regel neppe kan siges at være optagen i den 1880 udfomne Lov, have vi anset det for rigtigt at følge Kommissionens Indstilling (Endringsforslag Nr. 59).